

Capitolul întâi

Cred că sunt o criminală.

Deși, având în vedere că n-am intenționat să săvârșesc omor, presupun că a fost ucidere din culpă; așadar, tehnic vorbind, aș fi o „ucigașă din culpă“, dar nu cred că există expresia asta. Când am obținut bursa la STAGS, fosta mea directoare mi-a zis: „Ai să fii cea mai deșteaptă elevă din școala aia, Greer MacDonald.“ Poate sunt, poate nu sunt. Dar sunt destul de deșteaptă cât să știu că expresia ucigaș din culpă nu există.

Înainte de a vă pierde de tot simpatia pentru mine, ar trebui să precizez că nu am omorât cu mâinile mele. Am fost mai mulți. Am ajutat la *pricinuirea* unei morți, dar nu de una singură. Sunt ucigașă în sensul în care și vânătorii de vulpi sunt ucigași – fiecare în parte e răspunzător de moartea vulpii, deși vânează în ceată. Nimeni nu știe care câine a sfâșiat vulpea, dar toți câinii și toți călăreții în elegantele lor haine roșii sunt părtași.

Taman ce m-am dat de gol. V-ați prins? Hainele alea – hainele purtate de bogătani când merg la vânătoare de

vulpi – sunt stacojii, nu roșii; stacojiu de vânătoare. Iar câinii nu-s câini, sunt copoi de vânătoare.

Mă dau de gol de fiecare dată când deschid gura; Greer MacDonald, Fata care Nu Se Integrează. Accentul meu nordic e de vină. M-am născut și am crescut în Manchester, iar până vara asta am frecventat Bewley Park Comprehensive School. În ambele locuri m-am integrat de minune. Când am câștigat bursa la STAGS, am încetat să mă integrez.

Se cuvine să vă spun câteva vorbe despre STAGS, fiindcă acum îmi dau seama cât de legată e școala de crimă. STAGS vine de la St Aidan the Great School, Școala Sfântul Aidan cel Mare, și este *literalmente* cea mai veche școală din Anglia. La școala mea publică, Bewley Park, nu exista clădire construită înainte de 1980. Prima parte din STAGS, capela, s-a zidit hăt în 683 și e acoperită de fresce. *Fresce*. Bewley Park era acoperită cu graffiti.

STAGS a fost întemeiată în secolul al VII-lea chiar de omul cu pricina: de Sfântul Aidan cel Mare, vreau să zic. Înainte ca Biserica să decidă că era „cel Mare“, Aidan a fost un simplu călugăr bătrân care cutreiera nordul Angliei propovăduind cuvântul Domnului oricui dorea să asculte. Apoi, probabil ca să se oprească din cutreierat, a întemeiat o școală, unde le-a povestit învățăceilor totul despre creștinism. Ați putea crede că l-au făcut sfânt fiindcă nu-i mai tăcea gura despre creștinism, dar se pare că treburile nu merg așa. Ca să devii sfânt, trebuie să săvârșești o minune. Minunea lui Aidan a fost că a făcut un cerb invizibil, salvându-l de vânători. Astfel, cerbul a devenit atât emblema lui Aidan, cât și a școlii. Când am primit invitația la interviu, primul lucru pe care l-am remarcat au fost coarcele

cerbului, chiar la începutul scrisorii, ca două despicături negre și zimțate în hârtie.

Am văzut St Aidan the Great School pentru prima oară atunci când m-am dus la interviu. Era una dintre zilele alea însorite din toiu iernii, cu umbre lungi, joase și pajiști pe care chiciura scânteiază neconținut. În Mini Cooper-ul vechi de zece ani, tata m-a condus printre porți și a urcat pe lungă alee printre peluzele luxuriante. La capătul drumului am coborât din mașină și ne-am oprit să ne holbăm. De-a lungul nesfârșitei călătorii din Manchester până în Northumberland văzuserăm peisaje extraordinare, dar ăsta era cel mai tare. Era un conac medieval frumos, uriaș, cu un soi de șanț de apărare și un podeț la intrare. Nu părea nicidecum cartierul general al unui cult tulburător, cum e în realitate. Singurul indiciu, dacă aș fi căutat unul, putea fi perechea de coarne de deasupra ușii principale.

– *O altă țară*, am zis eu șovăielnic.

Tata n-a încuviințat din cap, nici n-a murmurat: „Poți s-o mai zici o dată.“ A spus:

– *Dacă*.

Tata e cameraman de faună și iubește filmele de toate genurile, nu doar documentarele despre natură la care lucrează de obicei. Ne uităm la o mulțime de filme împreună, de la filme obscure și subtitrate până la cele mai stupide superproducții recente. Ba chiar m-au botezat după Greer Garson, o vedetă de cinema din zilele filmului alb-negru. Când tata călătorește sau filmează noaptea, mă uit singură la filme, doar ca să mai recuperez din avantajul de treizeci de ani pe care-l are față de mine. Avem un joculeț; când vedem ceva care ne amintește de un film,

zicem titlul tare, iar celălalt trebuie să numească alt film pe aceeași temă. Acum urmăream filme despre școli private.

– Și, a zis el, *Zéro de Conduite*.

– *Oh là là*, am zis, un film francez. Schimbăm foaia!

Mi-am stors creierii.

– Filmele *Harry Potter*, de la unu la opt, am zis cam nesigură. Asta înseamnă opt puncte.

Tata mi-a auzit fără îndoială nervii din glas. Știe atâtea filme, că m-ar fi putut bate cu ușurință, dar hotărâse probabil că nu era ziua potrivită.

– În regulă, mi-a zis el, aruncându-mi surâsul lui șui. Ai câștigat!

A privit în sus la intrarea principală și la coarnele de deasupra ușii.

– Hai să isprăvim cu asta.

Și am isprăvit. Am susținut interviul, am dat examenul, am intrat. Iar opt luni mai târziu, la începutul trimestrului de toamnă, treceam pragul intrării, pe sub coarne, ca elevă în ultimii doi ani de liceu*.

Curând aveam să aflu că, la STAGS, coarnele sunt lucru mare. Coarnele se zbârlesc pe toți pereții. De asemenea, pe blazonul școlii figurează un cerb, sub care apar brodate cuvintele *Festina Lente*. (Nu, nici eu n-am știut; e în latină și înseamnă „Grăbește-te încet“.) În capelă, frescele de care am pomenit înfățișează scene din vânătoarea „miraculoasă“ de cerbi, când Sfântul Aidan a făcut cerbul invizibil. Tot în capelă se mai găsește un vitraliu vechi

* *Sixth form* – echivalent cu clasele XI–XII din sistemul de învățământ din România; *sixth-one* va fi clasa a XI-a, iar *sixth-two*, clasa a XII-a. (N. trad.)

de tot, cu sfântul ținând un deget ridicat în dreptul feței unui cerb speriat, de parcă ar încerca să-i spună animalului să nu facă zgomot. M-am zgâit mult la fresce și la vitraliu, fiindcă trebuie să mergem în fiecare dimineață la capelă, o chestie destul de plictisitoare.

În capelă nu-i doar plictisitor, ci și frig de crapă pietrele. E singurul moment în care mă bucur că port uniformă STAGS. Uniforma se compune dintr-o mantie neagră în stil Tudor, din fetru gros, lungă până la genunchi, cu nasturi aurii în față. La gât purtăm o panglică albă clericală, iar în talie, o curelușă subțire din piele de căprioară, care trebuie înnodată într-un fel anume. Pe sub mantie purtăm ciorapi lungi de un roșu aprins, culoarea sângelui arterial. O vestimentație cam tâmpită, dar măcar ține de cald la hotarele comitatului Northumberland.

După cum vă puteți lesne închipui, STAGS e o școală destul de religioasă. Eu și tata nu suntem deloc credincioși, dar am omis oarecum acest detaliu în formularul de înscriere. De fapt, e posibil să fi lăsat impresia clară că suntem bisericosi. Asta era pe vremea când *voiam de-adevăratelea* să merg la St Aidan. Tata urma să stea mai mult în străinătate în următorii doi ani, ca să realizeze un documentar despre faună pentru BBC, iar dacă n-aș fi venit la STAGS, ar fi trebuit să merg să locuiesc la tușa Karen și, *credeți-mă*, nu-mi doream asta. Directoarea mea de la Bewley credea că mă duce capul suficient cât să obțin o bursă la STAGS și s-a dovedit că avea dreptate. De asemenea, se întâmplă să am o memorie fotografică bună, care mi-a prins tare bine. Nu vă spun cât de utilă mi-a fost când am dat examenul de admitere. Dar dacă aș fi știut ce avea să se întâmple în vacanța de după acel trimestru de

toamnă, nu m-aș mai fi străduit așa tare. M-aș fi dus fără să crâcnesc la tușa Karen.

Pe lângă mersul neconținut la capelă, între STAGS și o școală normală mai există o sumedenie de deosebiri. Unu la mână, trimestrul de toamnă se cheamă *Sfinții Arhangheli*, trimestrul de primăvară se numește *Hilary*, iar trimestrul de vară, *Trinity*. Doi la mână, profesorilor li se spune Frate, nu „doamnă“ sau „domn“. Deci dirigintele nostru, dl Whiteread, este Fratele Whiteread; ba încă și mai bizar, doamna dirigintă (domnișoara Petrie) e Fratele Petrie. Directorul, un ins tare prietenos, cu înfățișare de Moș Crăciun, pe care l-am cunoscut la interviu, se numește Abatele. De parcă nu era de ajuns, Frații poartă peste haine o robă bizară, ca o rasă călugărească, peste care înnoadă o frânghie la brâu. Mulți dintre Frați sunt foști elevi și turuie întruna despre vremurile pe când studiau ei la STAGS (care, judecând după vorbele lor, erau *exact* la fel – STAGS e așa arhaică, încât m-ar surprinde să se fi schimbat măcar un lucru). Practic Frații sunt ei înșiși arhaici – dacă ar fi să ghicesc, toți au peste șaiszeci de ani. Vârsta le-a asigurat desigur multă experiență de predare, însă eu nutresc vaga bănuială că școala angaja bătrânei pentru ca nimeni să nu-i simpatizeze *vreodată*. În relațiile profesor–elev nu există absolut niciunul dintre pericolele alea despre care citești online.

La STAGS, până și sporturile sunt ciudate; nu avem parte de chestiile obișnuite ca volei, hochei sau fotbal, ci dubioșenii precum tenis de mână și tenis regal, pe terenuri închise, de lemn, în stil Tudor, aflate dincolo de terenurile de sport. Terenurile astea de sport, denumite Parcela lui Beda, sunt imense, dar nu se întrebuițează pentru

sporturi standard, de pildă atletism, ci numai pentru rugby („ruggier“) și lacrosse. STAGS are propriul teatru, dar fără lumini sau decoruri sofisticate; e replica fidelă a unei scene de pe vremea iacobinilor, luminat cu lumânări. *Lumânări*. În loc de germană și franceză, studiem latină și greacă. Și mâncarea se deosebește de mâncarea din școlile normale, fiindcă e chiar gustoasă! De fapt, e nemai-pomenită – genul de mâncare pe care-l servești într-un restaurant sofisticat; nu seamănă deloc cu zeama chioară pe care o primeam la Bewley Park. Mesele sunt servite de niște sătence de prin împrejurimi, care par absolut de treabă, dar sunt răsplătite cu porecla „traiste de haleală“. Însă principala deosebire dintre STAGS și o școală normală, după cum ați ghicit deja, e că STAGS costă o avere. Părinții elevilor de la STAGS plătesc taxele cu dragă inimă și nu mi-a luat mult până să pricep ce anume plătesc. Nu plătesc pentru ca odraslele lor să beneficieze de teatrul de pe vremea iacobinilor, ori de bazinul de înot olimpic, ori pentru splendoarea năucitoare a locului. Plătesc pentru ca odraslele lor să fie deosebite.

În primul mileniu de la înființare, la STAGS erau doar patru case: Honorius, Beda, Osvald și Paulinus. Fiindcă acum câteva decenii au început să admită fete, au întemeiat o casă specială pentru ele, numită Lightfoot. În scrisoarea de admitere mi s-a spus că dormitoarele Lightfoot se găsesc într-una dintre clădirile mai „moderne“, iar când am ajuns, mă așteptam la mult lemn de pin, geamuri și încălzire centrală. S-a dovedit că edificiul Lightfoot fusese construit în 1550, plin de ferestre cu romburi și hornuri spiralate și extravagante. La STAGS, anul 1550 este considerat, evident, „modern“.

Camera mea se afla la etajul al treilea, la capătul unui coridor placat cu lambriuri în stil Tudor. Păzită de o ușă imensă din lemn de stejar masiv, odaia era totuși modernă. Avea mobilier din placaj, covoare albastre, ca de birou, iar înăuntru se afla deja o fată. A fost greu să mă dezbar de obișnuința de a gândi în filme. Dacă prima întâlnire cu colega mea de cameră ar fi apărut într-un scenariu de film, ar fi arătat cam așa:

GREER (zâmbind): Eu sunt Greer. Pe tine cum te cheamă?

Colega o măsoară pe Greer din cap până-n picioare cu un aer snob.

COLEGA DE CAMERĂ (dând ochii peste cap): *Isuse!*

După acea primă întâlnire, am numit-o mereu „Iisus“ în sinea mea, fiindcă asta mă făcea să zâmbesc, iar la STAGS nu prea aveam motive să zâmbesc. Mai târziu am aflat că o chema, de fapt, Becca. Fata adora caii: avea pereții plini de poze cu ponei, la fel cum aveam eu fotografii cu tata. Poate îi era dor de căluți cum îmi era și mie dor de el. Nu înțelegeam cum.

Cam atât cu dialogurile în această parte a poveștii. Mai târziu vor fi multe, dar tristul adevăr este că, în primul trimestru, nimeni n-a prea vorbit cu mine. Profesorii îmi puneau întrebări la ore; traistele de haleală ziceau chestii de genul: „Cartofi prăjiți sau piure, puiuțule?“ (Accentele lor îmi stârneau dorul de casă.) Iar Shafeen, un puști din grupul meu de studiu, îmi murmură câteodată chestii ca:

„Stabilitatea termică a nitraților urmează aceeași tendință ca aceea a carbonaților.“

În ciuda faptului că împărțea o cameră cu mine, Iisus mi-a adresat câteva vorbe abia spre jumătatea trimestrului, și numai fiindcă am primit Invitația. Acum mă gândesc că, dacă aș fi avut mai mulți prieteni – sau măcar *un* prieten – în acel prim trimestru, n-aș fi acceptat Invitația. Poate am acceptat-o fiindcă eram singură. Sau poate, dacă e să fiu sinceră, am acceptat-o fiindcă venise de la cel mai chipeș băiat din școală.

Capitolul al doilea

Mă refer, desigur, la Henry de Warlencourt.

Probabil ați citit deja pe internet despre el, pe pagina aia sinistră de Facebook pe care au creat-o pentru el, sau i-ați văzut fotografia la știri. Însă pe atunci nu avea faimă – sau faimă rea – în afara propriului cerc. Se zice că pe morți nu trebuie să-i vorbești de rău, așa că nu voi spune decât că, doar uitându-te la el, nu ți-ai fi dat seama că era o persoană îngrozitoare.

Acum trebuie să mă chinui ca să mi-l amintesc așa cum l-am văzut prima oară; să fiu corectă față de acea primă impresie și să încerc să uit ce știu în prezent. Pe scurt, era cel mai superb băiat pe care-l văzusem vreodată. Înalt pentru șaptesprezece ani, păr blond, ochi albaștri și piele bronzată. Când se găseau în preajma lui Henry de Warlencourt, oamenii nu-și puteau lua ochii de la el, deși încercau să o ascundă. Chiar și Frații păreau fascinați de Henry. Nu-l pedepseau niciodată pentru nimic – și asta nu fiindcă n-ar fi făcut nimic rău, ci fiindcă scăpa mereu basma curată. Era ca o tigaie de-aia foarte mișto, de care nu se lipește nimic. Se credea invincibil. Dar nu era.